

Arrest

nr. 215 258 van 17 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Bidsprinkhanenlaan 21
1170 WATERMAEL-BOSVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 december 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE WOLF, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat N. VANDENDRIESSCHE, die loco advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 10 november 2009 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 27 augustus 2013 de beslissing om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf niet in te willigen en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Verzoeker werd op 1 november 2017 aangetroffen bij een politiecontrole en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam dezelfde dag de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker ook op 1 november 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te heten;

naam: [D.]

voornaam: [H.]

[...]

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

-tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 6 dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 07.11.2017

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 05.09.2013.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij/zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 42, 62 en 74 van de Vreemdelingenwet, van het beginsel audi alteram partem en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“« L'autorité administrative reste tenue, au titre des obligations générales de motivation formelle et de bonne administration qui lui incombent lorsqu'elle prend une décision quelle qu'elle soit, de statuer en prenant en considération tous les éléments qui sont portés à sa connaissance au moment où elle statue (...) »

(vrije vertaling : « de administratieve overheid blijft, ten titel van algemene verplichting tot formele motivering en van behoorlijk bestuur die op haar rusten, wanneer zij eender welke beslissing neemt, gehouden te statueren rekening houdend met alle elementen die haar ter kennis zijn gebracht op het ogenblik dat zij statueert (...) ») (RVV, n°14727, §3.1.3).

Dat het verplicht is voor de administratieve overheden om de bestuurshandelingen uitdrukkelijk en afdoende te motiveren zodat: "De opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen".

Dat het in dit opzicht niet voldoende is om alleen naar het artikel van de wet te wijzen waarop de bestuurshandeling gebaseerd is. De feiten die er naartoe geleid hebben de wet toe te passen moeten ook vermeld worden. De juridische redenering van het bestuursorgaan moet worden blootgesteld zodat ze begrepen kan worden door het individu en door de rechter gecensureerd kan worden. (S.SAROLEA, « La motivation du placement en détention d'étrangers en situation irrégulière de la dichotomie légalité-opportunité au contrôle de la proportionnalité », J.T. 1997, n°5834, p.165).

Aangezien U Raad ook heeft onderstreept dat:

"In casu is er van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou hebben, geen sprake. Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Reeds op grond hiervan alleen dient te worden vastgesteld dat de minister of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948, zie ook RvS 9 maart 2004, nr. 129.004).

Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de minister aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Door te stellen van oordeel te zijn dat de verzoekende partij geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk maakt waardoor het beroep RvV onontvankelijk blijft, loopt de verwerende partij daarenboven vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

De verzoekende partij heeft er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven te weerleggen, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening moeten worden gehouden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654). Daarenboven primeert de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM op de exceptie van onontvankelijkheid omwille van een herhaald bevel. De exceptie ten aanzien van de eerste bestreden beslissing wordt verworpen." (RvV, nr. 156 352 van 12 november 2015 in de zaak RvV X / VIII)

Aangezien, eerste onderdeel, tegenpartij artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering) en het algemeen beginsel van voorzichtigheid schendt nu tegenpartij geen enkele beschouwing maakt over het feit dat verzoeker een aanvraag tot regularisatie had ingediend in 2009;

Dat hij al de voorwaarden vervulde behalve het in het bezit hebben van een rijbewijs;

Dat de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken als enige grond dit ontbreken van rijbewijs aanvoert en dat aldus een beroep ingesteld werd tegen deze beslissing en bijhorende redenering;

Dat er betwist wordt dat het niet bezitten van een rijbewijs een obstakel zou kunnen vormen voor de regularisatie van verzoeker, aangezien hij alle andere voorwaarden vervulde;

Dat er dus kan beschouwd worden dat hij onterecht geen verblijfstitel heeft gekregen;

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, die in 2013 uitgeleverd werd, nu bestreden wordt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat de kans bestaat dat deze beslissing vernietigd wordt en een nieuwe beslissing wordt genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken;

Dat er een kans bestaat dat deze beslissing positief uitbreekt voor verzoeker en hij dus geregulariseerd wordt in België;

Dat tegenpartij geen rekening houdt met deze hangende procedure en de kans die verzoeker heeft om een verblijfstitel te ontvangen.

Dat, bovendien, tegenpartij een risico op onderduiken motiveert aan de hand van een eerder uitgeleverd bevel om het grondgebied te verlaten niet uitgevoerd werd door verzoeker, terwijl deze beslissing in realiteit werd aangevochten door het eerder besproken beroep;

Dat dit eenvoudig te achterhalen was aangezien het in het beroep aangeduid staat: het bevel om het grondgebied te verlaten wordt aangevochten samen met de weigeringsbeslissing;

Dat dit dus in geen enkele zin als risico op onderduiken kan worden beschouwd.

Dat dit een volledig foutieve interpretatie is van de situatie van verzoeker en dat dit volledig gebrek aan dienstige motivering inhoudt.

Dat Uw Raad meermaals heeft herinnerd dat: "Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor dit beginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken" (zie: Rvv Nr. 135526 dd 18.12.2014);

Dat, daarnaast, dient te worden herinnerd dat er moeilijk een risico tot onderduiken bestaat gezien de tegenpartij het adres van verzoeker perfect kent.

Dat dit adres inderdaad al gerepertorieerd werd wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken een weigeringsbeslissing voor de regularisatieaanvraag uitleverde in 2013;

Dat verzoeker dit adres nooit heeft trachten te verbergen;

Dat in die zin de tegenpartij een slechte indruk probeert te creëren over verzoeker dit onterecht is.

Aangezien, tweede onderdeel, de motivering niet adequaat is, vooral omdat de bestreden beslissing artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens schendt;

Dat verzoeker inderdaad samenleeft met zijn broer van Belgische nationaliteit zijn vader die over een verblijfsvergunning beschikt. Zijn familiale kern is in België aanwezig. Hij is niet meer in Marokko geweest sinds 2005 en heeft zijn leven opgebouwd in België.

Hij heeft zijn sociaal netwerk in België opgebouwd.

Hij heeft meteen moeite gedaan om zijn situatie te legaliseren.

Dat Uw Raad onderstreept heeft dat: "Verzoekster maakt aannemelijk dat de verwerende partij op de hoogte was van haar huwelijk en het feit dat zij een aanvraag tot gezinshereniging in functie van de betrokken echtgenoot had ingediend. Dat wordt overigens niet ontkend in de nota. Op geen enkele wijze blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de fair-balance-toets voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing zou hebben plaatsgevonden. De verwerende partij kan er zich dan ook niet mee vergenoegen thans, in haar nota, te wijzen op een aantal elementen die in het licht van artikel 8 van het EVRM zouden spelen. Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing dus geen blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM en die haar mede wordt opgelegd in het kader van de zorgvuldigheidsplicht. De Raad kan niet zelf tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)." (zie: Rvv Nr. 135526 dd 18.12.2014);

Dat uw Raad op 29.01.2016 onderstreepte dat:

"[...] Le Conseil rappelle que lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, il examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il est porté atteinte au droit au respect de la vie privée et/ou familiale par la prise de l'acte attaqué.

Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001, Ezzoudhi/France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, §21).

L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de « vie familiale » ni la notion de « vie privée ». Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national. L'évaluation de savoir s'il est question ou non d'une vie privée ou familiale est essentiellement une question de fait dépendant de la présence de liens personnels suffisamment étroits (Cour EDH 12 juillet 2001, K. et T./Finlande (GC), § 150 ; Cour EDH 2 novembre 2010, Serife Yigit/Turquie (GC), § 93). La notion de « vie privée » n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de « vie privée » est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29 ; Cour EDH 27 août 2015, Parrillo/Italie (GC), § 153). L'existence d'une vie privée s'apprécie également en fait.

Ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, comme en l'espèce, il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH, mais la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive d'autoriser l'étranger concerné à entrer ou rester sur son territoire afin de lui permettre d'y maintenir et d'y développer son droit à la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence, permettant de déterminer si l'Etat est parvenu à un équilibre raisonnable entre les intérêts concurrents de l'individu, d'une part, et de la société, d'autre part. Les Etats disposent, dans cette mise en balance des intérêts, d'une certaine marge d'appréciation. L'étendue de l'obligation positive dépend des circonstances particulières des personnes concernées et de l'intérêt général (Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37 ; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 39 ; Cour EDH 3 octobre 2014, Jeunesse/Pays-Bas (GC), § 106). [...]

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. »(CCE, 29.01.2016, n. 161 031)

Dat het privéleven van verzoeker beschermd word door artikel 8 EVRM.

Dat geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Overwegende dat, als derde onderdeel moet worden herinnerd dat het beginsel van behoorlijk bestuur « audi alteram partem » de administratie verplicht een voorafgaand verhoor te voorzien alvorens een maatregel te nemen « dont les conséquences sont susceptibles d'affecter gravement la situation ou les intérêts de leur destinataires (vrije vertaling « waarvan de gevolgen op ernstige wijze de situatie of de belangen van de betrokkenen kan aantasten ») (R.v.S., arrest Lindeberg, n°179.795 dd. 18 februari 2008).

Dat artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie bepaalt dat :

"Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden."*

Dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is (CCE, n° 141 336 van 19 maart 2015, RvV, n°126.158 van 24 juni 2014) ;

Dat "dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86.)" (RvV, n°126.158 van 24 juni 2014) ;

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies) van 5.01.2017 genomen werd op basis van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 die een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven ;

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur « audi alteram partem » niet alleen van toepassing is op ambtenaren maar ook op elke andere persoon in de hypothese waarin de administratie aanstalten maakt om een voor hem nadelige handeling te stellen (P. LEWALLE, Contentieux administratif, Brussel, Larcier, 2008, pp. 221 - 223) ;

Dat dit beginsel een dubbel doel heeft: « d'une part, permettre à l'autorité de statuer en pleine et entière reconnaissance de cause et, d'autre part, permettre à l'administré de faire valoir ses moyens compte tenu de la gravité de la mesure que ladite autorité s'apprête à prendre à son égard » (vrije vertaling: « enerzijds aan de overheid toelaten om met volle en volledige kennis van de zaak te oordelen en anderzijds aan de administratie toelaten haar middelen te laten gelden rekening houdend met de ernst van de maatregel die de voornoemde overheid voorbereidt om tegen hem te nemen ») (R.v.S., arrest Pagnier, n°197.693 dd. 10 november 2009, R.v.S., 29 mei 1985, n°25.373, Omloop);

Dat er sprake is van een "principe de bonne administration et d'équitable procédure" (vrije vertaling: goede administratie en eerlijk proces (C.E. 5 février 1970, n° 13.99, Lamalle)

Dat dit principe veronderstelt dat de persoon in kwestie moet geconvoceerd worden met indicatie van de elementen en de maatregelen die er zullen genomen worden (C.E. n°106.969, 24/5/2002) en moet toegang krijgen tot haar dossier en gehoord worden met de bijstand van een advocaat naar keuze, tenzij geval van extreme noodzaak (C.E., n°26.787, 26/6/1986; C.E., n° 31.091, 18/10/1988) ;

Dat het principe 'audi alteram partem' slechts enkele uitzonderingen kent, nl. :

- *Indien men in aanwezigheid is van een dringende noodzaak en wanneer « les exigences de la continuité et du bon fonctionnement du service le requièrent » (vrije vertaling : indien het voor de continuïteit en de goede werking van de dienst noodzakelijk blijkt),*
- *indien de geadministreerde niet kan worden gecontacteerd in een redelijk termijn*
- *indien het gehoor nutteloos is omdat de feiten simpel en rechtsreeks geconstateerd kunnen worden of omdat het gehoor in geen enkele geval een invloed zou kunnen hebben op de toekomstige beslissing (C.E., 17 janvier 2003, n° 114.683, Daube)*

Dat het artikel 41 van het Handvest van Grondrechten dit recht eveneens behandelt en van algemene toepassing is, gezien de arresten van 22 november 2012 (C-277/11) en 10 september 2013 (C-383/13) (die het principe als deel van de verdedigingsrechten verklaard) van het Europees Hof van Justitie ;

Dat er moet opgemerkt worden dat de verzoeker niet de kans heeft gekregen om zijn volledige situatie uit te leggen;

Dat hij manifest niet werd gehoord betreffende de specificiteit van zijn situatie gezien de motivatie van de bestreden beslissing uiterst beperkt is en alleen het ontbreken van vereiste documenten meldt, gepaard gaande met het bestaan van een eerder uitgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten;

Dat tegenpartij bovenvermelde wetsbepalingen schendt.

Om al de voorgaande redenen kan er worden beschouwd dat de tegenpartij onvoldoende rekening heeft gehouden met de omstandigheden, bijzondere details van huidige zaak en moeilijkheden van de verzoeker,

Dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht die op de tegenpartij rust schendt en dat de tegenpartij getuigt van een gebrek aan adequate onderzoeksplicht en dus het beginsel van behoorlijk bestuur, waaronder, het rechtsmatige vertrouwensbeginsel, het beginsel van redelijkheid en het beginsel van zorgvuldigheid schendt."

2.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker het bevel wordt gegeven om het land te verlaten omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Tevens wordt toegelicht dat verzoeker geen termijn wordt toegestaan om het land te verlaten omdat er een risico bestaat dat hij zal onderduiken en omdat hij geen gevolg gaf aan een eerdere beslissing tot verwijdering. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Er dient tevens te worden benadrukt dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat verweerder ertoe is gehouden om in een beslissing tot verwijdering nog beschouwingen op te nemen omtrent een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd waaromtrent voordien reeds een beslissing werd genomen. Het gegeven dat in de bestreden beslissing niet wordt verwezen naar de beslissing van 27

augustus 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf niet wordt ingewilligd leidt in voorliggende zaak niet tot de conclusie dat de in de bestreden beslissing opgenomen motivering niet afdoende zou zijn. De reden waarom de bestreden beslissing werd genomen en de juridische grondslag zijn duidelijk weergegeven.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.2.2. Daarnaast dient te worden gesteld dat de Raad bij de beoordeling van de vraag of materiële motiveringsplicht werd gerespecteerd niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker toont door toe te lichten dat hij niet akkoord gaat met de beslissing van 27 augustus 2013 om hem geen verblijfsmachtiging toe te kennen niet aan dat verweerder de materiële motiveringsplicht schond door de in casu bestreden beslissing te nemen. Ten overvloede moet worden gesteld dat verzoeker verkeerdelijk voorhoudt dat hem geen verblijfsmachtiging werd toegestaan omdat hij niet over een rijbewijs B beschikt. Verweerder heeft er in voormelde beslissing van 27 augustus 2013 wel op gewezen dat verzoeker niet dienstig kon verwijzen naar een mogelijke tewerkstelling in het Rijk om zijn aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging te onderbouwen omdat hij geen arbeidskaart B heeft.

Ook door aan te geven dat hij een beroep instelde bij de Raad tegen de door verweerder op 27 augustus 2013 genomen beslissing om hem geen verblijfsmachtiging toe te kennen en dat verweerder niet in aanmerking nam dat deze beslissing kan worden vernietigd toont verzoeker geen schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker kan immers niet in redelijkheid verwachten dat verweerder bij het nemen van een beslissing uitgaat van de hypothese dat een eerder genomen beslissing zal worden vernietigd. Indien een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen wordt vernietigd impliceert dit bovendien niet automatisch dat verweerder deze aanvraag alsnog moet inwilligen of dat deze vernietiging noodzakelijk een weerslag heeft op de wettigheid van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zolang een bestuurlijke beslissing niet werd vernietigd wordt zij trouwens vermoed wettig te zijn (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901).

Verzoeker voert aan dat hij tegen een bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 5 september 2018 werd betekend een beroep instelde en dat hij op een door verweerder gekend adres in België verblijft. Hij toont hiermee niet aan dat het determinerende motief in de bestreden beslissing – met name dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de hiertoe vereiste documenten – incorrect is. Verweerder heeft de vaststelling dat verzoeker geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en het oordeel dat er een risico op onderduiken bestaat in de bestreden beslissing opgenomen om aan te geven waarom hij ervoor opteerde verzoeker geen termijn toe te staan om vrijwillig het grondgebied te verlaten. Verzoeker houdt dan ook onterecht voor dat verweerder deze overwegingen in de bestreden beslissing opnam om hem in een slecht daglicht te plaatsen. Bovendien moet worden gesteld dat niet blijkt dat verzoeker enig belang heeft bij het bekritisieren van overwegingen die er slechts zijn op gericht te duiden waarom hem geen (nieuwe) termijn werd toegestaan om vrijwillig het grondgebied te verlaten. Verzoeker laat namelijk verstaan hoe dan ook niet vrijwillig het land te zullen verlaten en de termijn van dertig dagen waarover een vreemdeling, overeenkomstig artikel 74/14, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in regel dient te beschikken om vrijwillig het land te verlaten is hoe dan ook reeds verstreken.

Er blijkt niet dat het determinerende motief van de bestreden beslissing incorrect is of het gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat verweerder de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, die tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden, blijkt niet.

2.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat de in voorliggende zaak bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand verblijfsrecht, zodat niet kan worden besloten dat deze beslissing een inmenging vormt in het privé-, gezins- of familieleven van

verzoeker. Uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker – een meerderjarige man die in Marokko werd geboren en die in dat land opgroeide – wijst erop dat hij reeds verscheidene jaren onwettig in het Rijk verblijft, dat hij bij zijn broer en vader kan wonen en dat hij een sociaal netwerk heeft opgebouwd. Verweerder heeft deze gegevens alvorens de bestreden beslissing te nemen reeds in aanmerking genomen bij het beoordelen van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf en heeft in de beslissing van 27 augustus 2013 uiteengezet dat zij geen reden vormen om verzoeker een verblijfstitel toe te staan. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen stellen dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verweerder rekening hield met zijn langdurig verblijf in het Rijk en de familiale en sociale banden. Hij maakt ook niet aannemelijk dat er nieuwe gegevens waren die verweerder onterecht buiten beschouwing heeft gelaten of die verweerder hadden dienen te nopen tot een nieuwe belangenafweging. Verzoekers korte toelichting en zijn theoretische uiteenzetting laat de Raad hoe dan ook niet toe te besluiten dat er op verweerder een positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting zou bestaan die verweerder zou verhinderen de bestreden beslissing te nemen. De Raad benadrukt dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat niet met concrete gegevens aannemelijk wordt gemaakt dat dergelijke buitengewone omstandigheden in casu bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.4. Verzoeker citeert uit een arrest waarin wordt gesteld dat er bij de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wel enige appreciatiemarge is en er dus niet kan worden gesproken van een volledig gebonden bevoegdheid. Hij toont hiermee niet aan dat verweerder in voorliggende zaak artikel 7 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

2.2.5. In een derde onderdeel van zijn middel voert verzoeker de schending aan van de hoorplicht, door hem aangeduid als het beginsel audi alteram partem. Hij houdt voor dat hij niet de kans kreeg om zijn situatie toe te lichten alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt echter dat verzoeker op 1 november 2017 werd gehoord door de politiediensten en dat hij uiteenzette dat hij zich in België wenst te vestigen en dat hij verblijft bij familieleden die hem ook onderhouden. Verzoeker had ook voordien, in het raam van een aanvraag om machtiging tot verblijf, al de mogelijkheid om de inlichtingen die hij dienstig achtte aan verweerder over te maken. Hij beweert dan ook onterecht dat hij niet in de mogelijkheid werd gesteld om de specificiteit van zijn situatie toe te lichten. Verzoeker die bij een controle door de politiediensten geen verblijfsdocumenten kon voorleggen en aan wie reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend kan tevens bezwaarlijk stellen dat hij niet wist welke beslissing verweerder ten aanzien van hem kon nemen en hij om die reden geen gepaste informatie kon verstrekken. Er wordt geenszins aangetoond dat verzoeker enig nuttig gegeven niet heeft kunnen meedelen of dat verweerder enige dienstige inlichting niet kende alvorens hij de bestreden beslissing nam.

Aangezien de bestreden beslissing niet werd genomen door een rechtscollege is verzoekers verwijzing naar de regels inzake de procesvoering daarnaast niet relevant. Er is de Raad verder geen regel van behoorlijk bestuur bekend die zou inhouden dat een bestuur een vreemdeling waarvan werd vastgesteld dat hij niet over verblijfsdocumenten beschikt slechts mag horen indien een advocaat aanwezig is en nadat hij inzage kreeg in het administratief dossier.

Een schending van de hoorplicht kan niet worden vastgesteld.

2.2.6. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoont dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing of dat hij over onvoldoende gegevens

zou hebben beschikt om de bestreden beslissing te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissing niet degelijk werd voorbereid en niet is gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.8. Verzoeker laat voorts na om op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom hij de artikelen 42 en 74 van de Vreemdelingenwet, het vertrouwensbeginsel of enig ander, niet nader omschreven en nog niet besproken, beginsel van behoorlijk bestuur geschonden acht, zodat deze onderdelen van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk zijn.

Het enig middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. DE BOECK